

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΟΜΟΣ Γ΄.

Ότε έστι περί του εν θεοτέρω άνθρωπε
βουλόμετο ή περί παιδείας και αρετών και
των αρετών ορίσει. (Πλάτ. Θεάγος).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1884

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΙΤΣΙΟΣ

Ε.γ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

εἰς παῖδας πραγματικῆ μουσικῆ εὐφυΐα πεπροικισμένους. Ὁ συρμός δίδει πολλάκις ἀφορμὴν νὰ ἐπιβαρύνωμεν καὶ τὸν ἥσσανα μουσικὴν εὐφυΐαν ἔχοντα μαθητὴν μὲ τὴν ἐκμάθησιν μουσικοῦ τινος ὀργάνου, ἔνεκα τοῦ ὁποίου ἐπέρχεται πολλάκις καταπόνησις αὐτοῦ, δι' ἣν ἀδίκως καθίστανται ὑπόλογα τὰ Σχολεῖα. Ἰδίως τὰ ἀσθενικῆς καὶ νευρικῆς φύσεως πρόσωπα πρέπει νὰ ἀπαλλάσσωνται τοῦ τοιοῦτου βάρους, ἢ τοῦλάχιστον νὰ καταβάλληται φροντίς, ὥστε ἡ ἐκ τούτου προερχομένη κόπωσις νὰ ἰσορροπῆται διὰ τῆς κινήσεως τοῦ νέου ἐν καθαρῷ ἀέρι.

(ἔπεται συνέχεια).

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Τῆς ἐκ Μυτιλήνης ἐπιγραφῆς.

Ἐν τῷ ἐσχάτως ἐκδοθέντι φυλλαδίῳ τοῦ «Πλάτωνος» (Τόμ. Ε', σελ. 423—4), ἐδημοσιεύθη ἐπιγραφή τις ἐκ Μυτιλήνης, σταλεῖσα ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Ν. Βερναρδάκη· εἶνε δὲ γεγραμμένη οὕτω:

Παρθενόπην κύνα θάψεν Ἀνάξεος, ἢ συνάθυρεν,
ταύτην τερπωλῆς ἀντιδιδούς χάριτα.

Ἔστ' ἄθλον στοργῆς ἄρα καὶ κυσίν, ὡς νι καὶ ἦδε
εὔνους οὔσα τροφεῖ σῆμα λέλονχε τόδε.

Ἔς τό δ' ὄρων χρηστὸν ποιοῦ φίλον, ὅς σε προθύμως
καὶ ζῶντα στέργοι καὶ νεκρὸν ἀμφιέποι.

Περὶ τῆς πλημμελείας τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐποιησάμην μὲν λόγον ἐν τῇ «Ἐφημερίδι» (ἀριθ. 12, ἔτ. ια', σελ. 7), καλὸν δ' ἐνόμισα, ἵνα καὶ ἐν αὐτῷ τῷ «Πλάτωνι» γράψω περὶ τοῦ πράγματος, προβαλλόμενος ἅμα καὶ ἐτέραν τινὰ διορθωσιν.

Ἀναμφίλεκτον ὑπάρχει ὅτι ἡμαρτημένως ἀναγνοῦς ὁ κ. Βερναρδάκης τὸ ἄ ν α ξ ἔ ὄ ς, ὡς ἐπάναγκες εἶνε νὰ γραφῆ ἐν τῷ ἀνω-

τέρῳ χωρίῳ, ἐξέδωκεν Ἄναξ εὐρος. Περιττὸν δ' ἴσως εἶνε νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι, διὰ γωνιωδῶν γραμμάτων γραφομένου τοῦ ΑΝΑΞΕΟΥΣ, οὐδεμίαν διαφορὰ ὑπάρχει τοῦ ἀναξέος καὶ Ἄναξ εὐρος, μόνῃ δ' ἡ ἔννοια, μόνον οὐχὶ φωνὴν ἀφιεῖσα, βοᾷ ὅτι ἤκιστα ἐπαινετός εἶνε, ἂν τις παραλαμβάνων τὸ ἀνύπαρκτον καὶ περὶ τὸν σχηματισμὸν ὅλως πλημμελὲς κύριον ὄνομα Ἄναξ εὐρος, καταλείπῃ τὸ μόνον ὀρθῶς ἔχον: ἀναξέος, ἦτοι ὁ ἀφέντης τῆς.

Καὶ ἡ φράσις δὲ «ἡ συνάθουρεν» ὀφείλει νὰ προενεχθῇ οὕτω, «ἡ συνάθουρεν» ἐπειδὴ μᾶλλον κατάλληλος φαίνεται τῷ λόγῳ ἡ δοτικὴ ἢ ἡ ὀνομαστικὴ. Γνωστὸν δ' εἶνε ὅτι οὐχὶ ὀλιγάκις ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς παραλείπεται τὸ ἰτῆς δοτικῆς.

Μεταγραπτέον λοιπὸν τὸ ὄλον ἐπίγραμμα οὕτω:

Παρθενόπην κύνα θάψεν ἀναξέος,, ἡ συνάθουρεν
ταύτην τερπωλῆς ἀντιδιδούς χάριτα.

Ἔστ' ἄθλον στοργῆς ἄρα καὶ κυσίν, ὧς νυ καὶ ἡ δε
εὔνουσ οὔσα τροφεῖ σῆμα λείλονχε τό δε.

Ἔς τό δ' ὀρῶν χρηστὸν ποιοῦ φίλον, ὅς σε προθύμως
καὶ ζῶντα στέργοι καὶ νεκρὸν ἀμφιέποι.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ἰανουαρίου 1884.

Ὁ ἐταῖρος
ΘΕΜ. ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ.

ΒΑΣΑΝΟΣ ΤΗΣ ΑΦΑΙΡΕΣΕΩΣ

τῶν ἀκεραίων ἀριθμῶν.

Ἐν τῇ ἀριθμητικῇ, βάσανος ἢ δοκιμὴ καλεῖται δευτέρα τις πρᾶξις, ἣν ἐκτελοῦμεν, ὅπως βεβαιωθῶμεν περὶ τῆς ἀληθείας ἄλλης τινὸς πράξεως, προγενεστέρως ἐκτελεσθείσης.

Κατὰ γενικὸν δὲ κανόνα, πᾶσαι αἱ τῶν ἀκεραίων πράξεις δοκιμάζονται δι' ἄλλων ἐναντίων, τ. ἔστιν, ἡ μὲν πρόσθεσις διὰ τῆς